

בבית המשפט העליון

בש"פ 759/23

לפני: כבוד השופט י' כשר

המבקש: עמרי נאמן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-
אביב-יפו (השופט נ' לוי), מיום 17.1.2023, ב-ע"ח 32356-01-23

בשם המבקש: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד שני פוגודה

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (השופט נ' לוי), מיום 17.1.2023, ב-ע"ח 32356-01-23. בית המשפט המחוזי דחה את עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופטת א' אמסלם-גלבוע), מיום 19.12.2022, ב-בש"ע 37709-12-22; וכך על החלטה נוספת של בית המשפט האמור, מיום 10.1.2023, אשר דחתה בקשה לעיון חוזר בהחלטה הראשונה.

2. המבקש הינו אוהד של קבוצת הפועל תל-אביב (להלן: הקבוצה).

3. ביום 30.10.2022, הורה קצין משטרה על הרחקתו של המבקש ממשחקי הקבוצה, למשך 60 יום (עד ליום 30.12.2022), בהתאם לסעיף 13 לחוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח-2008 (להלן: חוק איסור אלימות בספורט). לפי המתואר ב-"טופס שימוע והרחקה" שהוציא קצין המשטרה כנגד המבקש (להלן: טופס ההרחקה), במהלך משחק כדורגל בו השתתפה הקבוצה, באצטדיון בלומפילד ביפו, נכח המבקש בהתקהלות

אסורה אשר נערכה מחוץ לאצטדיון, ובמסגרת זאת סירב להוראת פינוי של קצין משטרה, וכן העליב עובד ציבור.

ואלו תנאי ההרחקה, כפי שנקבעו בטופס ההרחקה: "אני מודיעך כי הינך מורחק מקבוצת הספורט הפועל תל אביב אותה אתה אוהד ל-60 ימים... עליך להתייצב בפני יומנאי תחנת משטרת שרת אשר נמצאת בכתובת המסגר 12 שעה לפני כל משחק של הקבוצה ממנה אתה מורחק, ולשהות בתחנה עד שעה לאחר סיומו. במהלך שהותך בתחנה עליך להתייצב בפני יומנאי התחנה כל חצי שעה, ולוודא כי היומנאי מזין את פרטיך...".

4. המבקש הגיש ערר בעניין ההחלטה אודות הרחקתו, במסגרתו טען, בין היתר, כי לא עשה כל מעשה אסור, וכי אין ראיות לכך שסירב להתפנות, כאמור בטופס ההרחקה. כמו כן, טען המבקש כי לא ניתנה לו הזדמנות משמעותית להשמיע את טענותיו טרם קבלת ההחלטה על הוצאת טופס ההרחקה, ואף טען כי המשטרה מתנכלת לו לאור היכרות מוקדמת עמו.

מנגד, טענה המשיבה כי המבקש עמד יחד עם אחרים על הכביש מחוץ לאצטדיון, חסם את התנועה וסירב להתפנות, ולכן הוחלט על הרחקתו, וזאת לאחר שהתקיים שימוע. עוד ציינה המשיבה כי המבקש היה מעורב בעבר באירועים רבים של אלימות בספורט, ואף הורחק לאחרונה ל-90 יום ממגרשי הכדורגל (בגין מעורבותו באירוע אלים מחודש פברואר 2022).

5. ביום 6.11.2022, התקיים דיון בערר בפני בית משפט השלום (השופט א' אמסלם-גלבוע), ב-ע"ק 55326-10-22. בסוף הדיון, דחה בית המשפט את הערר, תוך שקבע כי חומרי החקירה מלמדים על קיומו של חשד סביר למעשיו הבלתי חוקיים של המבקש, ועל כך שהתקיים שימוע טרם קבלת ההחלטה בעניין הרחקתו. עם זאת, מצא בית המשפט לנכון לקצר את זמן ההרחקה שנקבע על ידי קצין המשטרה, ל-30 יום מיום הדיון (עד ליום 5.12.2022) (להלן: החלטת ההרחקה הראשונה).

6. על פי החשד, ביום 2.12.2022, לאחר שהתייצב המבקש בפני יומנאי בתחנת משטרת שרת, הוא הגיע למתחם היכל הטוטו בחולון, בעת שהתקיים משחק של הקבוצה (בזאת הפעם – קבוצת הכדורסל). המבקש עוכב במקום ונחקר על ידי המשטרה. בחקירתו, טען המבקש כי לא היה בכוונתו להיכנס למגרש (ולמעשה, האולם) בו התקיים משחק הכדורסל, וכי הוא הגיע למקום אך לצורך איסוף ציוד עידוד של אוהדי הקבוצה שלא הותר להכניסו למגרש.

בעקבות כך, ביום 17.12.2022, נעצר המבקש בחשד לביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית. המבקש שוחרר כתנאים, ונקבע בעניינו דיון ליום 19.12.2022, בפני בית משפט השלום (השופטת א' אמטלס-גלבוע), ב-בש"ע 37709-12-22. במסגרת הדיון נתבקשה הרחקתו של המבקש מהמגרשים עד לסוף העונה, כתנאי לשחרורו בערובה. המבקש טען בדיון כי הוא הגיע לאזור בו התקיים המשחק מבלי שנכנס למגרש עצמו, כך שלא הפר את החלטת ההרחקה הראשונה.

בו ביום הדיון, קבע בית משפט השלום כי קיים חשד סביר לכך שהמבקש ביצע את העבירה המיוחסת לו, ומשכך מצא לנכון להיעתר, באופן חלקי, לבקשת המשיבה להרחקת המבקש. בית המשפט הורה על הרחקת המבקש מכל מגרש בו יתקיים משחק בו מעורבת הקבוצה, אך זאת למשך 90 יום בלבד (ולא עד לסוף העונה), ברדיוס של 200 מטרים לפחות, וכן הורה על חובת התייצבות בתחנת המשטרה בעת התקיימות משחקי הקבוצה (להלן: החלטת ההרחקה השנייה).

7. ביום 27.12.2023, הגיש המבקש לבית משפט השלום בקשה לעיון חוזר בהחלטת ההרחקה השנייה. במסגרת הבקשה לעיון חוזר טען המבקש כי לאחר שקיים הדיון האחרון בעניינו, התברר לו כי קיימים צילומי אבטחה מהיכל הטוטו בחולון, אשר יש בהם, לטענתו, כדי להעיד על כך שלא נכח במגרש בעת שהתקיים המשחק, באופן אשר יוכיח, לעמדתו, את חפותו. נטען כי קיומם של הצילומים מהווה "עובדה חדשה" אשר מצדיקה עיון חוזר בהחלטת ההרחקה השנייה. כמו כן, ביום 3.1.2023, הגיש המבקש "בקשה בהולה" להורות על תפיסת צילומי האבטחה האמורים.

בתגובת המשיבה לבקשה לעיון חוזר, נטען כי: "המשיבה מצאה כי האירוע אירע באזור הכיכר המובילה לכניסת השחקנים", וכן כי מבדיקה שערכה המשיבה לא קיים תיעוד של מצלמות אבטחה אשר צילמו את אזור הכיכר, ועל כן לא קיים תיעוד של האירוע.

8. ביום 10.1.2023, דחה בית משפט השלום את הבקשה לעיון חוזר, בקובעו כי צילומי האבטחה אינם בגדר עובדה חדשה, ואינם מפריכים או מבטלים את הראיות שהוצגו בפני בית המשפט. עוד נקבע כי המשיב הפר את הוראת קציני המשטרה אשר חייבה אותו לחתום בפני יומנאי התחנה גם במחצית המשחק (ולא רק בתחילתו), וצוין כי ברי כי מטרתה של דרישה זו הייתה לוודא שהמבקש לא ישהה במגרש, או בסמוך אליו, כאשר מתקיים משחק של הקבוצה.

המבקש מיאן להשלים עם החלטת ההרחקה השנייה, ועם ההחלטה אשר דחתה את הבקשה לעיון חוזר, והגיש על החלטות אלה ערר לבית המשפט המחוזי.

9. ביום 17.1.2023, דחה בית המשפט המחוזי (השופט מ' לוי), ב-ע"ח 01-32356-23, את עררו של המבקש, משלא מצא כי נפלה בהחלטות בית משפט השלום טעות המצדיקה את קבלת הערר. בית המשפט המחוזי קבע כי אף שהמבקש לא היה מצוי בתוך המגרש, הוא נמצא בסמוך אליו, ובכך הפר את תנאי הרחקה.

בקשת רשות הערר

10. לטענת המבקש, בקשתו מעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינו הפרטני, והיא: "מהי עמדתו של בית המשפט הנכבד ביחס למקרה בו בית המשפט קמא מתבסס בהחלטתו על מסד ראייתי מסוים, אשר במהלך המעבר מערכאה לערכאה מופרך באופן מלא". המבקש טוען, למעשה, כי החלטת ההרחקה השנייה התבססה על ראייה לפיה המבקש נכח בתוך המגרש, ומאחר שבהמשך ההליך הובהר כי המבקש נמצא בכיכר (קרי, בסמוך למגרש ולא בתוכו), התשתית הראייתית להחלטת ההרחקה השנייה הופרכה, ומשכך היה על בית משפט השלום לבטל את תנאי השחרור בערובה שנקבעו. מעבר לכך, טוען המבקש כי מאחר שטופס ההרחקה, וכן החלטת ההרחקה הראשונה, לא הגדירו טווח מסוים להרחקה (להבדיל מהחלטת ההרחקה השנייה); מאחר שהמבקש נמנע מלהיכנס אל תחומי המגרש עצמו (אלא נמצא בכיכר שמחוץ למגרש); ומאחר שהמבקש התייצב בתחנת המשטרה וחתם בה "כנדרש" – מתבקשת המסקנה כי המבקש לא הפר את תנאי הרחקה כפי שנקבעו בטופס ההרחקה. יצוין כי לטענת המבקש טופס ההרחקה לא נמסר לו (ויצוין כי טופס ההרחקה לא צורף לבקשת רשות הערר).

11. ביום 27.1.2023, הורתי למשיבה להגיש תגובתה לבקשה דנן, ולצרף לה את הנוסח המדויק של טופס ההרחקה.

בתגובתה, טענה המשיבה כי דין הבקשה להידחות, משאינה עומדת בקריטריונים למתן רשות לערור. עוד נטען כי דין הערר להידחות לגופו של עניין, משעיון בטופס ההרחקה מעלה בבירור כי המבקש ביצע את העבירה המיוחסת לו והפר הוראה חקוקה, באופן אשר הצדיק את מתן החלטת ההרחקה השנייה. זאת, משטופס ההרחקה מציין במפורש כי על המבקש "...לשהות בתחנה עד שעה לאחר סיומו (של

המשחק – י' כ')...", וכן כי על המבקש "...להתייצב בפני יומנאי התחנה כל חצי שעה...". ומשנמצא כי המבקש הפר דרישה זו בהגיעו סמוך למגרש במועד המשחק.

דיון והכרעה

12. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, וכן בתגובת המשיבה ובהעתק טופס ההרחקה אשר צורף לה, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

13. הבקשה שלפניי הינה בגדר בקשה לערור ב-"גלגול שלישי", ומשכך הינה כפופה לאמות המידה המחמירות שנקבעו בפסיקה, לפיהן, רשות לערור תינתן אך במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית או ציבורית, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין (ראו, מיני רבים: בש"פ 7418/22 דרדיק נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (20.11.2022)). על סיווג הליכי השגה לפי חוק איסור אלימות בספורט ראו: בש"פ 7317/15 פלוני נ' מדינת ישראל (31.12.2015)).

14. באשר לשאלה העקרונית לה טוען המבקש, לא מצאתי כי היא מתעוררת בנסיבות דנן, ואסביר:

נקודת המוצא העומדת בבסיס טענת המבקש, לפיה, החלטת ההרחקה השנייה התבססה על ראייה אשר לימדה כי המבקש נתפס בתוך המגרש, הינה חסרת כל בסיס. זאת, לאור העובדה, כי החלטתו של בית משפט השלום מיום 10.1.2023 (בעניין הבקשה לעיון חוזר), מציינת במפורש כי הפרת החלטת קצין המשטרה על ידי המבקש באה לידי ביטוי בעצם כך שהמבקש נמנע מלשהות בתחנת המשטרה לאורך כל המשחק, וכן נמנע מלחתום בתחנת המשטרה במחצית המשחק, כנדרש, ובמקום זאת, הגיע סמוך למקום המשחק (וזאת, מבלי להיכנס למגרש עצמו). ובמילותיו של בית משפט השלום, כפי שהובאו בהחלטתו בעניין הבקשה לעיון חוזר: "ולשם מה נועדה חתימה זו אם לא על מנת לוודא שהחשוד לא ישהה במגרש הספורט או בסמוך אליו אלא בתחנת משטרה בכל עת שמתקיים משחק" (ההדגשה הוספה – י' כ').

בהתאם, קבע בית משפט השלום, בבירור, כי: "הטענה כי החשוד הגיע למקום ולא נכנס אליו, אינה מעלה ואינה מורידה – החשוד הפר החלטה המורה על הרחקתו ממשחק הספורט ומאזור בו מתקיים המשחק כפי שפורט בהחלטת הקצין הממונה" (ההדגשה הוספה – י' כ'). קרי, המסד הראייתי עליו הסתמך בית משפט השלום בהחלטתו לא כלל קביעה עובדתית לפיה המבקש נכח בתוך המגרש בעת המשחק. מכאן אף ברור כי צילומי

מצלמות האבטחה אותם ביקש המבקש להשיג, במטרה להוכיח כי לא נכח בתוך המגרש עצמו, לא היו משנים דבר.

על כן, שעה שהמבקש מודה בכך שהוא הגיע, במכוון, לכיכר המצויה סמוך למגרש, בעת התקיים המשחק, לא ניתן לחלוק על כך שהפר את תנאי ההרחקה שנקבעו בטופס ההרחקה (עליו הוא חתום), וכן לא ניתן לחלוק על כך שקיימת תשתית ראייתית להפרה זו – תשתית שאינה קרובה להיות כזו ש-”הופרכה באופן מלא”. ממילא לא נדרשת, בנסיבות דנן, הכרעה עקרונית בשאלה העוסקת במצב בו בית המשפט הסתמך על מסד ראייתי שהופרך.

15. מהטעמים שפורטו דלעיל ברי כי גם לא נגרם למבקש כל עיוות דין המצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

אשר על כן, דין הבקשה להידחות, בהיעדר כל עילה להתערבות. למעלה מן הצורך, יוער כי מן האמור לעיל ניתן להסיק כי אף אם הערר היה נידון לגופו – דינו היה להידחות.

ניתנה היום, כ”ה בשבט התשפ”ג (16.2.2023).

שׁוֹפֵט